

КОМПОНЕНТНА СТРУКТУРА ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ СТУДЕНТІВ ФАКУЛЬТЕТІВ МИСТЕЦТВ У ПРОЦЕСІ МУЗИЧНО-ХОРЕОГРАФІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ В КОНТЕКСТІ ТЕНДЕНЦІЙ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО МИСТЕЦТВА

Мета статті полягає в обґрунтуванні компонентної структури творчого потенціалу студентів факультетів мистецтв у процесі музично-хореографічної підготовки в контексті тенденцій розвитку сучасного мистецтва.

Методологія. Для досягнення мети застосовано загальнонаукові методи теоретичного аналізу, синтезу та узагальнення щодо розуміння особливостей і тенденцій розвитку культури і мистецтва кінця ХХ – початку ХХІ століття та їх впливу на формування творчого потенціалу студентів факультетів мистецтв у процесі музично-хореографічної підготовки.

Наукова новизна. У статті обґрунтовано компонентну структуру творчого потенціалу студентів факультетів мистецтв, актуалізовано значущість його формування в контексті тенденцій розвитку сучасного мистецтва.

Висновки. Отже, музично-хореографічна підготовка студентів факультетів мистецтв має здійснюватися з урахуванням тенденцій розвитку сучасного мистецтва, його основними поняттями, формами, жанрами, засобами. Важливими складовими означеного процесу також є вивчення та творче переосмислення студентами традицій мистецької спадщини і набуття досвіду практичної мистецько-педагогічної діяльності. Одним із головних завдань музично-хореографічної підготовки студентів факультетів мистецтв є формування їх творчого потенціалу, який у нашому дослідженні включає мотиваційно-ціннісний, когнітивно-пізнавальний, креативно-діяльнісний структурні компоненти.

У статті розглянуто особливості культури і мистецтва кінця ХХ – початку ХХІ ст., що розвивалися в епоху глобалізації, науково-технічних досягнень, трансформації свідомості, боротьби та взаємодії традицій і новацій.

Акцентовано на важливості розвитку інтелектуальної сфери студентів. Актуалізовано питання художнього світогляду студентів факультетів мистецтв, формування творчого мислення та умінь оригінальної інтерпретації мистецьких явищ.

Ключові слова: освітній процес, музично-хореографічна підготовка, творчий потенціал, мистецько-педагогічна діяльність, постмодернізм, сучасне мистецтво.

Постановка проблеми. Мистецька освіта в Україні орієнтована на збереження національних традицій і врахування існуючих світових тенденцій розвитку та інноваційних моделей освіти ХХІ ст. На сьогодні в країні ефективно діє система підготовки фахівців у галузі мистецтва. Мистецьку освіту отримують учні у закладах початкового професійного спрямування – мистецьких школах. Продовження навчання у різних напрямках – мистецько-виконавському та мистецько-педагогічному – забезпечується закладами вищої освіти у сфері мистецтва і культури, педагогіки, а далі в аспірантурі та докторантурі.

Водночас, мистецька освіта в Україні перебуває у процесі реформування, який охопив усі її рівні, з метою удосконалення змісту і якості, що дає можливість активного входження України в світовий освітній простір і культуротворчий процес. Підпорядковуючись цій меті, у ЗВО мистецького та педагогічного спрямування розробляються і вводяться в освітній процес нові програми, дисципліни, спекурси та методики викладання. «Формування митця обов'язково включає усвідомлення своєї причетності через професію скульптора, піаніста, актора, живописця до мистецтва, духовної діяльності, універсуму буття» [7, 47]. Тоді реалізується головна задача вищого закладу мистецької освіти –

формування митця як людини й особистості, з глибоким інтересом до сутності творчого процесу, у якому органічно поєднуються результати загального і спеціального розвитку.

У цьому контексті музично-хореографічна підготовка студентів факультетів мистецтв закладів вищої освіти має орієнтуватися на формування творчого потенціалу з метою його подальшої ефективної реалізації у процесі майбутньої мистецько-педагогічної діяльності з урахуванням сучасних тенденцій розвитку музичного та хореографічного мистецтва.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми творчості, осмислення її сутності, творчого розвитку та активності, формування творчого потенціалу особистості присвячені наукові дослідження зарубіжних науковців – Г. Гегеля, А. Маслоу, Л. Фейербаха, З. Фрейда, Е. Фрома, К. Юнга та ін., а також українських науковців, як от: В. Моляко, Н. Остапенко, В. Рибалка, В. Роменець, С. Сисоева та ін. У сфері мистецької освіти проблему творчості розглядали Л. Масол, С. Калашник, О. Комаровська, А. Козир, С. Куценко, О. Олексюк, Г. Падалка, О. Реброва, О. Хижна, О. Щолокова та ін. Фахова підготовка студентів факультетів мистецтв представлена у дослідженнях А. Болгарського, Ван Лу, Ван Яюеці, А. Зайцевої, Г. Побережної, А. Растригіної, У Ціжуй, Хуа Вей, Ці Сяньбо та ін.

Мета статті полягає в обґрунтуванні компонентної структури творчого потенціалу студентів факультетів мистецтв у процесі музично-хореографічної підготовки в контексті тенденцій розвитку сучасного мистецтва.

Методологія. Для досягнення мети застосовано загальнонаукові методи теоретичного аналізу, синтезу та узагальнення щодо розуміння особливостей і тенденцій розвитку культури і мистецтва кінця ХХ – початку ХХІ ст. та їх впливу на формування творчого потенціалу студентів факультетів мистецтв у процесі музично-хореографічної підготовки.

Наукова новизна. У статті обґрунтовано компоненту структуру творчого потенціалу студентів факультетів мистецтв. Актуалізовано значущість його формування в контексті тенденцій розвитку сучасного мистецтва.

Виклад основного матеріалу дослідження. Освітній процес сучасності, у тому числі у закладах вищої освіти, зокрема закладах мистецької освіти, відбувається в складних умовах, продиктованих особливостями розвитку суспільства кінця ХХ – початку ХХІ ст. Особливістю означеного періоду є перехід суспільства від індустріального до постіндустріального етапу розвитку у всіх сферах свого існування, перш за все, науково-технічного прогресу, що характеризується стрімким нарощуванням темпів і веде до нових відкриттів, накопичення нових знань, які, у свою чергу, швидко втрачають актуальність. Означена особливість потребує готовності вчитися протягом життя, умінь розставляти пріоритети, адаптації до зміни ритму й умов життя, переорієнтації цінностей. Усе це позначається на сутнісних рисах особистості нашого сучасника.

Звичайно, всі зміни, які відбуваються в суспільстві, відбиваються на стані та змісті культури і сучасного мистецтва, впливають на засоби художнього відображення дійсності, зумовлюють появу нових напрямів його розвитку, впливають на його естетику.

Так, європейський мистецький простір, починаючи з другої половини ХХ ст., ознаменувався новим світоглядно-мистецьким напрямом – постмодернізмом, що виник у постіндустріальному суспільстві. Цей напрям, як «специфічний різновид культури» і «особливий тип світосприйняття» [6, 193] з пануванням свободи аж до повної анархії віддзеркалює соціальну кризу, змінює ціннісні орієнтації суспільства, трансформує свідомість і світогляд особистості.

Епосі постмодернізму притаманні переважання масової свідомості, соціальна та політична невизначеність, що посилює в суспільстві відчуття розгубленості та розчарування; втрата національної та культурної ідентичності. Зазначене актуалізує гуманістичні питання, проблему збереження гуманістичної природи особистості (Л. Микуланинець).

Відповідно нова епоха постмодернізму викликає трансформаційні процеси у мистецтві, у якому відбувається її неоднозначність і протиріччя. У художній культурі цього періоду поєдналися епатажне новаторство, що відкинуло традиційну систему естетичних цінностей з елементами класичного мистецтва, посилюючи стан розгубленості та розчарування. Коротко основний постулат постмодернізму можна сформулювати як «повернення до минулого з одночасним рухом уперед» [10, 8].

Нова світоглядна картина світу в епоху постмодернізму, на думку вчених, «формується внаслідок визнання і прийняття різних точок зору, які диктують змістовий культурний поліфонізм досліджуваного часу» [6, 193]. Ключовою категорією постмодернізму виступає плюралізм, а його ознаками – контекстуальність, фрагментарність, мінливість, іронія тощо. Це передбачає різноманітність мистецького вираження, яке спричиняє еkleктизм. Власне бачення, таке цінне для кожного митця, набуває гіпертрофічних форм, ламаючи та ігноруючи усталені традиції, шокує глядача. Використовуються такі прийоми як монтаж, колаж, метафора, алюзія, ремінісценція, стилізація, паралельна дія, пародія, цитування.

Плюралістична концептуальна модель приводить до проблеми інтертекстуальності, основними рисами якої виступають внутрішня неоднорідність, відкритість, множинність смислів, що в свою чергу дає можливість «сприймання культурного простору в його багатогранності і художній образності»,

розглядання культурних явищ «в цілісності множинності, у цілісності пізнання мистецтва як феномена художнього світосприйняття» [9, 3].

У контексті нашого дослідження варто відзначити, що в українському мистецтві, зокрема музиці, яскраві приклади інтертекстуальності знаходимо у творчості композиторів В. Сільвестрова та Л. Грабовського. У В. Сільвестрова – це, в першу чергу, фортепіанні цикли «Дитяча музика» №1, №2 та «Музика в старовинному стилі»; «Метамузика» для фортепіано з симфонічним оркестром. У Л. Грабовського – симфонічна легенда «Вечір на Івана Купала», «Concerto misterioso» (пам'яті Катерини Білокур), сім ретро-п'єс для гітари «Присвяти».

Характерною особливістю художньої культури кінця ХХ – початку ХХІ ст. є «грайливе ставлення до дійсності». Власне, сама культура розвивається за принципом гри, «яка формує абстрактне мислення і фантазію людини, надає свободу» [6, 195], допомагає протистояти хаосу, агресії, руйнації, притаманним реальному світу. При цьому використовуються різні види мистецької гри.

Як суміжне постмодерністському поняттю «інтертекстуальність», на думку сучасних науковців, у другій половині ХХ ст. виступає естетична категорія «інтермедіальність», яка, як зазначається в наукових дослідженнях, замінює собою традиційне поняття «взаємодія мистецтв» (що як взаємопроникнення різних мистецтв є найважливішим принципом художньої культури) [1]. Деякі дослідники визначають інтермедіальність як своєрідну синтетичну художню мову, яка завдяки асоціативній багатшаровості включає мови інших видів мистецтв, забезпечуючи їх смисловою взаємодією в художньому цілому [4]. З «медіа» пов'язуються спосіб передачі інформації, засоби масової інформації, знакова система, код. У контексті нашого дослідження нам ближче розуміння медіа як таке, що містить у собі всі засоби комунікації для передачі інформаційного повідомлення, такі як: текст, музика, зображення.

Таким чином, ще однією особливістю сучасності можна визнати перехід від інформаційного суспільства до медійного. «Інтермедіальність» – термін, що об'єднує схожі підкатегорії: мультимедіальність, полі- або плуримедіальність, трансмедіальність, зміна медіа передача медіа, медіа трансформації та інше і надає йому множинності смислів.

Медіа в медійному суспільстві створюють віртуальну реальність, чому сприяє розвиток відео та кібернетичних технологій. Сучасні екранні медіуми, спираючись на образ і звук, сприяють активному розповсюдженню мультимедіапродукції. Візуальна інформація, як зазначають науковці, зайняла центральне місце в культурному просторі з другої половини ХХ ст., поступово перетворивши його на «візіоцентричний», що позначилось на способах сприйняття дійсності, коли на перший план виходять видовищні елементи, а людина стає «суб'єктом візуальної репрезентації» (К. Станіславська). Спостерігається розвиток нових мистецько-видовищних форм (художня акція, флешмоб, перфоманс, хепенінг, інсталяція тощо), що передбачає співучасть, співтворчість глядача. Прикладом інтеграції мистецьких форм та трансформації візуального у видовищне може служити інструментальний та хорорий театр. Естетичним принципом сучасного сценічного дійства є «шоуізація» [8].

Варто також зауважити, що елементи «видовищності» часто визначають «ціннісну вартість» мистецтва (К. Станіславська). На це вказують й інші дослідники. Так, Н. Лісовська та В. Трошенко, розглядаючи питання втілення музично-хореографічного образу в сюжетному танці, відзначають поступове зниження в ньому змісту й образності. «Танцювальні номери часто становлять комбінацію силової техніки, гімнастики та трюків. У цьому разі, після карколомних трюків виконавці синхронно виконують танцювальний фрагмент, який нічого не містить, крім відвертої та сумнівної емоційності, потім знову демонструється техніка, акробатичні трюки тощо» [5, 217].

Тобто за «видовищністю» ховається відсутність смислу, відсутність художньої наповненості. У музичному мистецтві також інколи спостерігаємо наявність ефектів за відсутності розвитку музичної думки. Забезпечити адекватність сприйняття сучасного мистецтва та виконання можливо, поєднуючи у навчальному процесі знайомство з «яскравим новаторством у музично-образній, жанрово-стильовій, композиційно-драматургічній, виконавській сферах» [2, 8] сучасного мистецтва з вивченням музичних та хореографічних традицій мистецької спадщини.

Вищезазначене дозволяє актуалізувати питання художнього світогляду, що включає наявність сформованих мистецьких уподобань (а також фактори їх розвитку), художніх орієнтацій, ціннісного ставлення до мистецтва і професії, що на передній план висуває питання удосконалення мистецького навчання і художнього освоєння дійсності.

Емоційна складова відображення світу, притаманна художньому образу, урівноважується раціональним мисленням, що проявляється через ідею, смисл, знання і характеризується наявністю асоціативного мислення, що забезпечує «такий зв'язок уявлень і понять, у якому одне з них, виникнувши у свідомості, викликає (за подібністю, протилежністю, контрастністю, близькістю і т.п.) інші уявлення чи поняття або ж ланцюг таких» [7, 60].

У зв'язку з цим актуалізується питання розуміння (інтерпретації). Формуючи творчий потенціал майбутнього фахівця у галузі мистецтва, готуючи його до мистецько-педагогічної діяльності, необхідно спрямувати його на активізацію процесу пізнання – у галузі культури і мистецтва; набуття знань і досвіду творчої мистецької діяльності; усвідомлення і критичного осмислення соціальних проблем,

шляхів розвитку суспільства; пізнання себе з метою самоактуалізації, саморозвитку, реалізації у майбутній професії. Тому важливе місце відводимо розумінню усіх вище окреслених процесів, тобто, умінню інтерпретації мистецьких явищ, нових мистецьких стилів, жанрів і форм, суспільних змін, культурної трансформації тощо.

Творча професія вимагає швидкості реагування на події сучасності, активності, гнучкості мислення. Планування, підготовка, організація і проведення заходів у новому форматі (акція, флешмоб, мистецька хода тощо) потребує ефективного застосування усіх потенційних творчих можливостей студентів (майбутніх вчителів мистецтва, керівників творчих колективів) незалежно від того, у якості виконавця чи організатора, чи автора ідеї вони до цих заходів залучаються.

Оскільки творчий потенціал студентів факультетів мистецтв, на нашу думку, відображає ресурсні можливості особистості у процесі її становлення на основі розвитку творчих здібностей та особистісних якостей, набуття мистецьких знань, досвіду виконавської та педагогічної діяльності, спрямованості на саморозвиток і творчу самореалізацію, освітній процес ЗВО (і перш за все, музично-хореографічна підготовка), скерований на формування творчого потенціалу, передбачає розвиток у них здатності до творчості як «мистецтва бачити і відчувати» у процесі художнього освоєння світу, здатності до емпатії та творчого мислення, здатності набуття і творчого застосування мистецьких знань з позиції естетично-ціннісного ставлення до мистецької діяльності, потреби творчого самовираження і постійного самовдосконалення.

Ураховуючи вищесказане, творчий потенціал студентів факультетів мистецтв – це інтегративна динамічна структура, що включає мотиваційно-ціннісний, когнітивно-пізнавальний, креативно-діяльнісний компоненти.

Мотиваційно-ціннісний компонент творчого потенціалу студентів факультетів мистецтв, який вміщає коло мотивів, потреб, спонук, інтересів особистості, на нашу думку, є ключовим, адже визначає її спрямованість на активність у певному виді творчої діяльності (у контексті нашого дослідження – музично-хореографічної). Деякими вченими (психологами, зокрема А. Маслоу, Дж. Гілфорд, Г. Костюк та ін.) творчий потенціал особистості взагалі розглядається як властивість людини з позиції її мотиваційної готовності до творчості. Цей компонент також включає систему цінностей студентів факультетів мистецтв (культурні, мистецькі, духовні, патріотичні), особистісне ставлення до мистецьких явищ.

Когнітивно-пізнавальний компонент творчого потенціалу студентів факультетів мистецтв розглядається нами з позицій пізнавально-світоглядної та інтелектуальної складових музично-хореографічної творчості. Зарубіжні науковці, зокрема Дж. Гілфорд, К. Тейлор, наголошували на тому, що творчий потенціал акумулює «лише інтелектуальні характеристики та виявляється у відповідних показниках творчої активності особистості» [3, 46]. Асоціативність, оперативність мислення, розвиток творчої уяви та фантазії співвідносяться з процесами пізнання та обміркування, розуміння; пізнавальна діяльність створює основу набуття знань.

Креативно-діяльнісний компонент передбачає оригінальність у вирішенні творчих завдань, спроможність студентів до перетворювальної діяльності у ході реалізації набутих знань, умінь і навичок, креативність у процесі самовираження, спроможність до аналізу та коригування власної мистецько-педагогічної діяльності.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, музично-хореографічна підготовка студентів факультетів мистецтв має здійснюватися з урахуванням тенденцій розвитку сучасного мистецтва, його основними поняттями, формами, жанрами, засобами. Важливими складовими означеного процесу також є вивчення та творче переосмислення студентами традицій мистецької спадщини і набуття досвіду практичної мистецько-педагогічної діяльності. Одним із головних завдань музично-хореографічної підготовки студентів факультетів мистецтв є формування їх творчого потенціалу, який у нашому дослідженні включає мотиваційно-ціннісний, когнітивно-пізнавальний, креативно-діяльнісний структурні компоненти. Актуальність окресленої проблеми передбачає її подальше дослідження в напрямі діагностики сформованості творчого потенціалу студентів факультетів мистецтв.

References

1. Волощук Л. Інтермедіальність як прояв міжмистецької поліфонії у новелах Ольги Кобилянської. *Синопсис: текст, контекст, медіа*. 2017. №1(17). URL: <https://synopsis.kubg.edu.ua/index.php/synopsis/article/view/236/222> (дата звернення: 05.08.2023).
Voloshchuk, L. (2017). Intermedialnist yak proiav mizhmystetskoj polifonii u novelakh Olhy Kobylyanskoj [Intermediality as a Manifestation of Inter-artistic Polyphony in the Short Stories of Olga Kobylyanska]. *Synopsis: tekst, kontekst, media – Synopsis: Text, Context, Media*. №1(17). Retrieved from: <https://synopsis.kubg.edu.ua/index.php/synopsis/article/view/236/222> (data zvernennja: 05.08.2023).

2. Гречуха Н. Г. Неоміфологічні тенденції в хоровому мистецтві України 80–90-х років ХХ ст.: автореф. дис. ... канд. мистецтвознавства: 17.00.01. Київ, 2007. 20 с.
Hrechukha, N. H. (2007). Neomifolohichni tendentsii v khorovomu mystetstvi Ukrainy 80-90-kh rokiv XX st. [Neomythological Trends in the Choral Art of Ukraine in the 80s and 90s of the 20th Century]. *Dissertation Abstract... PhD in Art History*: 17.00.01. Kyiv, Ukraine.
3. Карпенко Н. А. Психологія творчості: навч. посібник Львів: ЛьвДУВС, 2016. 156 с.
Karpenko, N. A. (2016). *Psykhologhiia tvorchosti: navch. posibnyk* [Psychology of Creativity: Teaching Manual]. Lviv, Ukraine: LvDUV.
4. Кутовий А. Б. Інтермедіальність – intermedia: проблема дефініції. *24 de abril de 2020 Barcelona, España. Integración de las ciencias fundamentales y aplicadas en el paradigma de la sociedad post-industrial*. Vol. 5. С. 19–22.
Kutovyi, A. B. (2020). Intermedialnist – intermedia: problema definitsii. [Intermediality – Intermedia: the Problem of Definition]. *24 de abril de 2020 Barcelona, España. Integración de las ciencias fundamentales y aplicadas en el paradigma de la sociedad post-industrial*. Vol. 5, 19–22.
5. Лісовська Н. Ю., Трощенко В. М. Втілення музично-хореографічного образу в сюжетному танці. *Актуальні питання мистецької освіти та виховання*. 2018. Вип. 2 (12). С. 217–225.
Lisovska, N. Yu., Troshchenko, V. M. (2018). Vtillennia muzychno-khoreorafichnoho obrazu v suzhetnomu tantsi [The Embodiment of a Musical and Choreographic Image in a Plot Dance]. *Aktualni pytannia mystetskoï osvity ta vykhovannia – Current Issues of Art Education and Upbringing*. Vyp. 2(12), 217–225.
6. Микуланинець Л. М. Концептуальні категорії постмодернізму в дискурсі сучасної художньої культури. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв: наук. журнал*. Київ: Міленіум, 2017. № 4. С. 192–195.
Mykulanynets, L. M. (2017). Kontseptualni katehorii postmodernizmu v dyskursi suchasnoi khudozhnoi kultury [The Conceptual Categories of Postmodernism in the Discourse of Modern Artistic Culture]. *Visnyk Natsionalnoi akademii kerivnykh kadriv kultury i mystetstv: nauk. zhurnal – National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Scientific Journal*. Kyiv, Ukraine: Milenium. № 4, 192–195.
7. Мистецька освіта й мистецтво в культуротворчому процесі України ХХ – поч. ХХІ століть: навч.-метод. посібн. / Р. Шмагало та ін.; за заг. ред. Р. Шмагала. Львів: ЛНАМ, Тернопіль: «Мандрівець», 2012. 288 с.
Shmahalo, R. (2012). *Mystetska osvita y mystetstvo v kulturotvorchomu protsesi Ukrainy XX – poch. XXI stolit: navch.-metod. posibn* [Art Education and Art in the Cultural Process of Ukraine 20th – Beginning 21th Centuries: educat. and method. manual]. Lviv, Ukraine: LNAM, Ternopil: «Mandrivets».
8. Станіславська К. І. Мистецько-видовищні форми сучасної культури: монографія. Київ: НАКККиМ, 2012. 320 с.
Stanislavska, K. I. (2012). *Mystetsko-vydovyshchni formy suchasnoi kultury: monohrafiia* [Artistic-spectacular Forms of Modern Culture: Monograph]. Kyiv, Ukraine: NAKKKiM.
9. Степанова Л. П. Методика розвитку поліфонічного слуху молодших школярів на уроках музики: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02. Київ, 2011. 20 с.
Stepanova, L.P. (2011). *Metodyka rozvytku polifonichnoho slukhu molodshykh shkoliariv na urokakh muzyky* [Methods of Developing the Polyphonic Ear of the Elementary School Pupils on Music Lessons]. *Dissertation Abstract... PhD in Pedagogy*: 13.00.02. Kyiv, Ukrain.
10. Сулій Н. Способи організації цілісності фортепіанних циклів («Дитяча музика» №1, №2 та «Музика в старовинному стилі» Валентина Сильвестрова). *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені В. Гнатюка. Серія: Мистецтвознавство*. 2009. № 1 (20). С. 8–16.
Sulii, N. (2009). Sposoby orhanizatsii tsilisnosti fortepiannykh tsykliv («Dytiacha muzyka» №1, №2 ta «Muzyka v starovynnomu styli» Valentyna Sylvestrova) [Ways of Organizing the Integrity of Piano Cycles («Children's music» No. 1, No. 2 and «Music in the Old Style» by Valentin Sylvestrova)]. *Naukovi zapysky Ternopilskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni V. Hnatiukaю. Serii: Mystetstvoznavstvo – Scientific Notes of the V. Hnatiuk Ternopil National Pedagogical University. Art History Series*. №1(20), 8–16.

Dong Jianbing

ORCID 0000-0002-7074-2080

Postgraduate Student of
the Anatolii Avdiievskiy Faculty of Arts,
Dragomanov Ukrainian State University
(Kyiv, Ukraine) E-mail: liudastepanova@gmail.com

THE COMPONENT STRUCTURE
OF THE CREATIVE POTENTIAL OF THE STUDENTS
OF THE FACULTIES OF ARTS IN THE PROCESS
OF MUSIC AND CHOREOGRAPHIC TRAINING IN THE CONTEXT
OF TRENDS IN THE DEVELOPMENT OF MODERN ART

The purpose of this article is to substantiate the component structure of the creative potential of students of art faculties in the process of musical and choreographic training in the context of trends in the development of modern art.

Methodology. In order to achieve the goal, general scientific methods of theoretical analysis, synthesis and generalization were applied to understand the peculiarities and trends of the development of culture and art of the late 20th and early 21st centuries and their influence on the formation of the creative potential of students of art faculties in the process of music and choreographic training.

Scientific novelty. The article substantiates the component structure of the creative potential of students of art faculties. The significance of its formation in the context of trends in the development of modern art is updated.

Conclusions. Therefore, the musical and choreographic training of students of the faculties of arts should be carried out taking into account the trends in the development of modern art, its basic concepts, forms, genres, and means. Important components of this process are also the study and creative reinterpretation by students of the traditions of artistic heritage and the acquisition of experience in practical artistic and pedagogical activities. One of the main tasks of musical and choreographic training of students of art faculties is the formation of their creative potential, which in our study includes motivational-value, cognitive, creative-active structural components.

The article examines the peculiarities of culture and art of the late 20th – early 21st centuries, which developed in the era of globalization, scientific and technical achievements, transformation of consciousness, struggle and interaction of traditions and innovations.

The importance of developing the intellectual sphere of students is emphasized. The issue of the artistic worldview of students of the faculties of arts, the formation of creative thinking and the ability to interpret artistic phenomena in an original way has been updated.

Key words: educational process, musical and choreographic training, creative potential, artistic and pedagogical activity, postmodernism, modern art.

Стаття надійшла до редакції 02.09.2023 р.

Рецензент: доктор педагогічних наук, професор Козир А. В.